

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell de lectors

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
<http://www.elpuntavui.cat>
972 18 64 00. Falgàs, 13. 17005. Girona

De set en set

Eva Vázquez

Meravellosa Irene Polo

Si haguéssim sabut com s'estimaven, des de Buenos Aires a Tucumán, ens hauríem aturat encara amb més afecte davant els paisatges incendiats de Miquel Villà. Però hem hagut d'esperar que Cal Carré editi aquest llibre menut que cap a la mà per resseguir l'amistat entre el pintor i la periodista Irene Polo a través de les disset cartes que ella li va escriure entre 1940 i 1942, abans de suïcidar-se a l'Argentina. Fa anys vam descobrir-la riallera i intrèpida, en una fotografia de Gabriel Casas que captuava el moment en què l'actor Buster Keaton, de visita a Barcelona el 1930, li retocava la cinta del barret mentre ella l'entrevistava, i després no hem deixat de buscar-la en les cròniques sobre les nines de basar, la mendicitat, la censura o les modistes que va escriure per a unes publicacions avui inconcebibles, tan esclaus com som de la nota de premsa i la imbecilitat. *Els anys americans d'Irene Polo*, que inclou, a més de les cartes, sis textos també inèdits, és el colofó amarg ("no hi ha entrenament per al dolor", li escriu) dels articles que les mateixes Glòria Santa-Maria i Pilar Tur van recuperar a *Quaderns Crema* el 2003. Aquells havien estat els anys bons, abans de marxar a Buenos Aires amb la companyia de Margarida Xirgu, amb qui se li suposa un flirt que les cartes a Villà degraden ja al moment del desengany. Però que meravellosa continua sent just abans de claudicar, recordant Salvat-Papaseit com "un llamp que turmenta i esquinça", estimant encara una altra dona que li fugí i invocant el gest de Stefan Zweig per acomiadar-se, ella també, de la xafogor matadora de l'exili.

EDITORIAL

Hongria desafia la democràcia al si de la UE

■ Que un estat membre desafii la democràcia amb total impunitat demostra la feblesa de la Unió Europea i d'un projecte incapaç de fer passos sòlids envers els seus objectius fundacionals de consensuar les regles del joc d'un mateix espai polític i econòmic. La llista de dèficits que en aquest sentit acumula l'Hongria presidida per Viktor Orbán és inacabable: el mal funcionament dels sistemes constitucional i electoral, la manca d'independència de la judicatura, la creixent corrupció, la manca de llibertat d'expressió, el menyspreu als drets de les persones LGTBIQ.... Tot plegat dibuixa un perfil més propi d'una dictadura que no pas d'un membre de ple dret però, malgrat tot, l'executiu d'Orbán conti-

nua governant amb una ideologia clarament ultradretana sense que ningú aconsegueixi aturar-li els peus.

La UE ho ha intentat, tot sigui dit, però amb resultats escassos. Els darrers anys ha endurit el to, per exemple impulsant un procediment sancionador contra la llei que equilibra l'homosexualitat amb la pedofília. L'única resposta per part d'Orbán ha consistit a insinuar que fora de la Unió també hi ha vida. La possibilitat d'abandonar voluntàriament el paraigua europeu, però, és remota, tenint en compte els beneficis econòmics que aquest estatus comporta, i que els mateixos ciutadans hongaresos valoren: el 85% de la població és favorable a la permanència. La darre-

ra iniciativa parlamentària, per cert impulsada per una diputada de la ultradreta, destinada a obligar les mares avortistes a escoltar primer el batec de la criatura, ha fet vessar el got de la paciència. Formalment el Parlament Europeu ha deixat de considerar el país com una democràcia plena i l'executiu comunitari es planteja tancar l'aixeta dels fons estructurals com a mesures de pressió. La paradoxa, com s'ha demostrat també amb mesures similars aplicades contra la Rússia de Putin per tal que freni la guerra a Ucraïna, és que qualsevol sanció econòmica acabarà perjudicant també la ciutadania hongaresa, fins que no es mostri el contrari formada per europeus.

La foto

Incomoditat evident dels reis espanyols per la presència imprevista i la coincidència no desitjada amb el rei emèrit Juan Carlos I ahir a la recepció prèvia al funeral de la reina Elisabet II. ■ EFE

La frase del dia

Esther
Giménez-Salinas

SÍNDICA DE GREUGES

“Ho veuria com una barbaritat, que ara s'anul·lessin els indults”

Keep calm

L'estadi del Celtic de Glasgow és un dels més políticament desacomplexats d'Europa. Tot i ser un club escocès, a les grades hi oneja de manera massiva la tricolor de la República d'Irlanda, i no hi falten banderes palestines quan l'equip juga contra un equip israelià, ni pancartes gegants burlant-se de Mussolini quan l'afició té al davant l'afició ultradretana del Lazio. El darrer cop que el Celtic va jugar contra el Real Madrid, s'hi van veure alguna estelada, alguna *ikurriña* i alguna bandera de la República Espanyola. Per tocar els nassos, és clar, però també per una inclinació a la solidaritat amb les causes perdudes per part

'Aplaudir' la monarquia

David
Marín

d'un club sorgit dels immigrants irlandesos dels barris obrers de Glasgow. Per cert: l'accelerada d'Escòcia cap a la seva independència va moure alguna cosa en aquella afició. El seu grup de fans més actiu, la Green Brigade, va repartir paperetes del sí en el referèndum del 2014. Per primer cop, va dir el líder del grup, van veure que aquella Escòcia rebel podia ser el seu país. Això deu ser eixamplar la base, oi?

Aquest cap de setmana, l'afició del Celtic ha posat el repunt crític als homenatges politicoesportius a la reina Elisabet II. Davant dels aplaudiments oficials promoguts per la Federació Escocesa de Futbol a l'inici del partit,

l'afició es va posar a cantar un enginyós "Si odies la família reial, pica de mans" mentre directius, VIP i jugadors aplaudien seriosos davant de les càmeres. El resultat era una estampa rebel i còmica alhora. Calia un contrapunt així per poder adonar-se de fins a quin punt la politització de l'esport —o de l'escola, o dels mitjans, o de tantes altres coses— és constant i unidireccional des del poder. A qui se li acut un acte de suport monàrquic en un estadi d'arrels tan republicanes? A ningú li molesta l'evident propaganda monàrquica que es fa en altres llocs, fins i tot en els nostres mitjans catalans, tan silenciosament acceptada i eficient?